

Reinkarnáció, hódolattal

(Az „Adieu adieu Apollinaire” ciklusból)

_____ (állj ki a tükörből.) az elszunnyadt
csönd szívverése visszalök

a partra : hullnak a lassú léptek, hullnak az avar
zörgő húsára. ez lett hát, ez : versed már
csak a szélesebb vizek közelében
lélegzik, s a felpumpált falak közt időnként leereszt
egy-egy szoba.

! a felsóhajtó terek mellkasodban megalapítják
otthonod.

: borotvával elmetszett képek buknak
föl a habzó látomásból, csapzottan
dülöng az idő a lábadra csapódott lépcsőkön. hangok, sustorgó
hangok kéklenek a bicegő
tükörben, ha hátra nyúlsz is, saját helyedre
találsz.

milyen örömtelen
itt a lét, és milyen mámor.
megbotlik szívedben
az ősz, s árnyad is oly távol.

: dal, a megborotvált
folyó fölött is : dal. kihajózik
majd fehér rakományával az álom
a megnyitott napokból, s hátadhoz dőlve
lány dombbá duzzad a csönd. hallani, amint moccan a fény, s fürtökben
érett ég lüktet a válladon. az ajtók
leszakadt szárnyán gubbasztó emlékeket megpuskolja
a szél, s csapkodva kilélegzett ablak
verődik a bordákhoz. persze, hogy felszállnak a fájdalom
apró, gyűrött sapkái : fáradhatatlan billegnek
fent a bérbe vett glóriák.

.hatoljon át a szíven a látvány. s
állj ki a tükörből. állj ki, nehogy
húsodhoz forrasszák a dimenziókat e lángoló végtagú
angyalok. aztán csak felhorkannak a vér
tömött, piros dudái, és : hozsanna, hozsanna :

*boldogan siklik az erekben az
út. ott messze kitárt karral
egyensúlyoznak a feltornyosult mozdulatok, igen, akkor majd
visszafordíthatatlan lesz közöttük a cselekvés. .álmatlan
árnyék ténsfereg a kilakoltatott
dalban : rakjátok vissza csontjaimra az odafenn leffegő, kék
húst. : milyen örömtelen itt lét, s
milyen mámor.
: hullnak a léptek a tükör
fuldokló arcára. rozsdabarna, töpörödött hangok
csiszognak a lábam alatt : kimeszelt csontjaimban vacog az idő.
_____ ?meddig duzzadnak e felpumpált
glóriák, a horizont nyakába szorult mentőövek. meddig. ruganyos válasz
pattan a hátadra : auteuil és prága óráin
kitartóan köröznek a napok a múlt
felhajtott gallérja mögött. s hidd el, innen
csupán folytonos lehet mindkét elérhetetlen part. : kószáló
képzelet az örökkévalóságban : hideg türelemmel
lúktetnek a folyó fölött az acélpántok. állva
siklik tova az ablak, s a föllélegző dombról
túlérett, hibátlan narancs gurul
tenyeredbe. kontúrjaikból kibújnak a tárgyak,
: támasznélküli, lágy pillanat : s kibomló
tíz ujjad az elfüggönyözött égre sistergő
tűzijáték*

Margitlevelek (10.)

*(De a virág, a virág, a virág.)
S kihűl köröttem a tükör, itt
vagyunk hát, itt, és fölúszik a tenyér,
elmerengő ujjakkal evez át
a közön, mit soha, soha már nem ér*

*el az ég. S mily fáradt, védtelen lett
a lomb, látod, a kézről lehull
e sápadt érintés. Csak félbeszakít
így a rend, a lét, és megremegnek
az erek közt kifeszült madarak itt,*

*hát itt vagyunk, itt. Mintha a számban
hűvösödne a szél.: visszavár
még a szó, és a kimondható hangok
mezítláb tülekszenek az állan-
dó vonatkozásban. Kopott harangot*

*zenget a fény, a vér meg oly távol
surrog, mint itt e sorok. Semmi
több. Állhatsz a csönd másik oldalára,
már folytonos vagyok, s önmagától
hűl ki köröttem az idő, akár a*

*virág a végtelen visszafojtott
partján. Zajtalan bomlanak szét
a képzelet szirmai: csak élj: lehet,
lehet, lehet. S ha az ég szétfolyt, ott
lebeg még, ott a kék hiány. .nincs neved.*

HÉZSÓ FERENC RAJZA